

Durant el sopar de motxilla d'enguany es va retre un merescut reconeixement als socis que l'any 1964 van reprendre l'activitat de la SEAS Foto de Leonci Canals.

www.santjust.org/seas

Carrer de l'Ateneu, 3 i 5 - 08960 Sant Just Desvern
Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

— 14 novembre

Conferència «Marc europeu del conflicte» per Ramon Segret

— 16 novembre

Excursió a la serra de Vandellòs (Baix Camp) amb sortida del Parador a les 7 h

— 23 novembre

Excursió matinal a les tines de Balmes Roges i Santa Creu de Palou (Serra de l'Obac) amb sortida del Parador a les 7.30 h

— 29 i 30 novembre

Col·locació del Pessebre a la Tosseta Rasa (Terra Alta). Més endavant es facilitaran els detalls de l'excursió

— 12 desembre

Conferència «Posició dels catalans i les seves conseqüències al Baix Llobregat» per Josep Campmany

— 14 desembre

Excursió a les muntanyes de l'Ordal (Alt Penedès) amb sortida del Parador a les 8 h

— 14 desembre

Excursió matinal a Collbató i torre de Can Dolcet (Baix Llobregat) amb sortida del Parador a les 8 hores

— 9 gener 2015

Conferència «Composició dels exèrcits contendents» per Francesc Serra

— 11 gener

Excursió a Talamanca (Bages) amb sortida del Parador a les 7 h

— 18 gener

Excursió matinal al turó de Magarola (Serra de Collserola) amb sortida del Parador a les 8 h

RECTIFIQUEM

A la pàgina 4 del butlletí núm. 314 de setembre/octubre de 2014 es deia que el company senyalitzat amb el número 14 era Miquel Àngel Domínguez quan havia de dir Josep Àngel Domínguez.

Informació: si no s'especifica el contrari, les conferències tenen lloc els divendres a les 8 del vespre a la Sala Piquet de l'Ateneu, i les excursions tenen la seva sortida des del Parador. Informació sobre les matinals al telèfon 93 371 51 98 (nits). Les excursions del Grup Veterà tenen horaris de sortida variables.

COL·LABORACIONS

Ajuntament de
Sant Just Desvern

FLORETO
Creu 66. Tel 933723103

CISTELLERIA BALLART
Bonavista 82. Tel 933711364

IMMACULADA AMAT
JUST AMIGÓ
MARCEL·LÍ CAMATS
FRANCESC HOMEDES

50 ANYS DE LA REPRESA DE LA SEAS

Joaquim Carbonell Calders

Fer breus cinquanta anys de vida és una tasca de veritable esforç sense repetir el que ja s'ha dit en recents treballs publicats en el butlletí, en els quals exposaven el renaixement a partir dels anys 1963-1964; he triat un altre camí per parlar del fet.

Fa poc, els qui encara formem part de la secció de muntanya de l'Ateneu des del ressorgiment de l'any 1964, vàrem ser cridats per parlar de l'esdeveniment que s'acostava, el 50è aniversari. Calia fer quelcom per commemorar-ho. Qui ho havia de fer? Nosaltres mateixos! Diguérem tots. Gràcies a les eficients maneres de portar els aspectes més burocràtics des d'aquell 1964 i del bon arxiu d'algú d'aquesta colla, va ser fàcil saber quants érem i qui érem. Decidit, no calia una nova edició històrica d'aquest període, això ja ho recull el llibre commemoratiu del 75è aniversari; què fer doncs? Primeres reunions: idees i propostes. Següents: afinar-ho. I per fi, el resum del que es volia fer:

Que la Junta de la SEAS proposés a l'Ajuntament que el nom del refundador, Fulgenci Baños, tingui la titularitat d'un carrer de la població. Això ja fa via! Endavant Junta!

Crear la medalla de 50 anys de soci de la Secció. Ara mateix això ja ha és una realitat, gràcies a la Junta, que les va lliurar durant el Sopar de Motxilla del 20 de setembre d'enguany. Un noble metall testifica el sentiment de pertànyer a la SEAS.

Inexperts com érem llavors, fou temps propici per originar situacions còmiques i divertides a les sortides muntanyenques i activitats. Doncs, que millor per recordar que escriure-les? Sí, recull d'anècdotes viscudes. S'hi treballa a bon ritme, ja en tenim moltes de rebudes. Està prevista la seva publicació.

Aquell temps pretèrit no érem els únics que fèiem muntanya, altra gent o s'iniciava a l'ensem que nosaltres o ja tenien una certa experiència en associacions afins. Unes entrevistes a sòcies i socis actuals recolliran les seves vivències passades. En tenim unes quantes de fetes i certament interessants. També es publicaran.

Què millor per celebrar l'efemèride fent una caminada? Sí, un cim nostrat, dels que es feien abans, de joves: anirem a Bellmunt i ens hi quedarem a dinar. Ara que llegiu l'article ja hem tornat, cansats, de la sortida (l'edat ens pesa una mica massa, ei! No a tots eh! N'hi ha que encara estan en plena forma).

Un acte festiu i lúdic podria ser durant el Sopar de Motxilla on l'actor i antic soci, Joan Faneca, representés còmicament i al seu aire aquell inici. Fet, en Joan ens va fer passar una estona agradable amb les seves ocurrents comparacions entre els reinicis de la democràtica SEAS i l'ocàs d'una organització juvenil «oficial» veïna de l'Ateneu.

Ja ho veieu, us he explicat un plec de coses ja fetes i altres per fer encara tot relligant l'abans amb l'ara de la SEAS. Per finir vull reproduir les paraules d'un bon amic soci pronunciades de tot cor en rebre la seva distinció de 50 anys: «pares i avis, feu que els vostres fills i nèts practiquin el muntanyisme, coneixeran Catalunya i així, amb aquest coneixement, l'estimaran». Per molts anys!

MATINAL A MONTSERRAT 2014

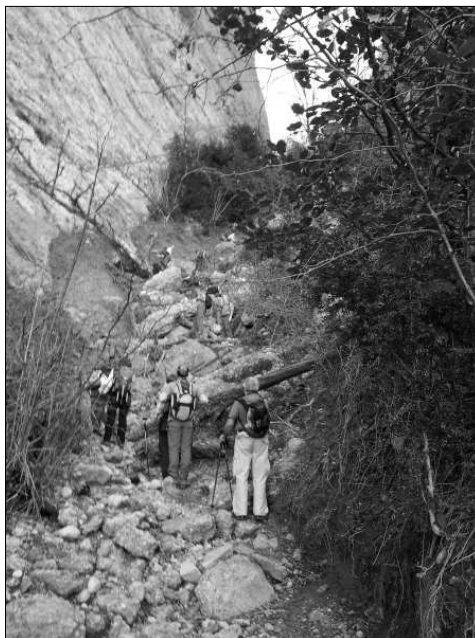
Marta Pagès i Sala

Montserrat, Montserrat ... sabíeu que hi ha 36 definicions a l'Enciclopèdia Catalana (inclosos personatges) amb el nom Montserrat?

Impressionant, però el més impressionant és el «Mont – Serrat». Sí, sí, tal qual. Per fi ja hem fet la matinal tan esperada que correspon a aquesta sortida. Aquesta vegada hem gaudit d'un paisatge fantàstic, tot impregnant-nos de la irregularitat del terreny.

Sortíem d'hora, ben d'hora per tal d'arribar prop de Santa Cecília (antic monestir on hi ha les monges benedictines en l'actualitat) i aparcar els cotxes per iniciar l'ascens a la muntanya per la banda septentrional de Sant Jeroni. És d'agrair que féssim un bon tros de camí ascendent abans d'esmorzar. No sé si, en cas contrari, hauríem pujat gaire lleugers...

Reportada la glucosa, que ens feia falta, i algun altre suplement, iniciem altra vegada el camí cap al Montgròs. Deixem la ruta que ens duia directament als Plecs del Llibre. La pujada no és fàcil però, amb paciència, agafant-nos a la roca o a alguna corda, anem fent per diferents canals amb pedres, terra i moltes fulles seques. Entretant, un paisatge fabulós ens entreté tot fent fotografies per immortalitzar-lo. La ruta és ombrívola, almenys no passem calor.

Pujant la canal del Migdia. Foto de Marta Pagès.

Diu que fins al 1880 no s'arribà per primera vegada al Montgròs obrint camins per aquella zona. Quina sort que no vàrem ser els primers!

Arribem a dalt sobre pedra pelada gaudint d'un paisatge excepcional. Al fons, encara es veuen muntanyes nevades que amb el color blau del cel, el gris de la pedra i el verd dels alzinars, ens proporciona una visió immillorable.

És d'hora i comencem el descens sense massa pressa. Aviat constatem que la baixada és feixuga, en posició vertical. El camí (seguint la canal del Miracle) és molt humit i necessitem fer-ho amb calma, però sobretot mesurant molt bé

5 ACTIVITATS

A la imatge de dalt, camí del coll del Miracle amb l'Esfinx al davant. A la imatge de baix forta pujada cap al coll de les Comes. Les dues fotos són de Marta Pagès.

allà on posem els peus en tot moment. La majoria decidim posar el cul a terra i anar tirant avall tranquil·lament. Arribem a la zona dels cotxes una mica tard però ningú no s'ha fet mal.

Aquest any no hem pogut encendre el ciri a la Moreneta, així i tot no ens ho ha tingut en compte «estem sans i estalvis».

6 d'abril de 2014

SOPAR DE MOTXILLA I CONCURS FOTOGRÀFIC 2014

El Sopar de Motxilla del 2014 es va celebrar el 20 de setembre al Pati del Roure de l'Ateneu amb 123 assistents, essent la màxima participació que hi ha hagut fins ara en aquests sopars.

Sí que cal destacar que en aquesta ocasió hi havia una motivació addicional amb el reconeixement especial als 32 companys que complien 50 anys de soci de la SEAS, lliurant-los una medalla daurada de nova creació, la qual, a partir d'ara, es donarà a tots els socis que hi arribin. Per altra banda, aquest nou model de medalla, en plata, també es va lliurar als que complien els 25 anys.

Com a complement a la commemoració, el Joan Faneca ens va fer una paròdia sobre uns possibles inicis molt llunyans de la SEAS fins a centrar-los en la represa del 1964 sota el guiatge de Fulgenci Baños.

A la imatge Romi Porredon, presidenta de la Secció, s'adreça als socis. Foto de Leonci Canals.

Un moment de l'actuació de Joan Faneca, representant un estafalari personatge situat entre un passat reaccionari i un període de canvi coincident amb el ressorgiment de la SEAS. Foto de Lluís Solé.

Per altra banda, també es va fer el lliurament de premis del Concurs Fotogràfic del 2014, en el que han participat 33 concursants amb un total de 96 fotografies.

El jurat va estar format per Carme Malaret, Joan Porredon, Joan Bennassar, Lluís Tarrés i Toni Royo i es van atorgar el dia 18 de setembre els següents premis:

- Primer premi: «Encordats» de Bernat Macià
- Segon premi: «Després del foc» de Joan Elías
- Millor col·lecció: «Zoom» de Maribel Montfort
- Millor fotografia feta en excursions de la SEAS: «Sotillo» de Joan Urpinell
- Millor fotografia sobre *Les masies de Sant Just*: «Can Cardona» de Leonci Canals
- Per votació popular durant el sopar: «Entre la llum i l'ombra» de Felip Linares

Primer premi: «Encordats» de Bernat Macià

Segon premi: «Després del foc» de Joan Elías

Millor Col.lecció: «Zoom» de Maribel Montfort

Millor fotografia per votació popular «Entre la llum i l'ombra» de Felip Linares

Premi especial Les masies de Sant Just: «Can Cardona» de Leonci Canals

Millor fotografia feta en excursions de la SEAS: «Sotllo» de Joan Urpinell

PREGÓ DE LA SEAS PER A LA FESTA MAJOR

Romi Porredon Capdevila

Avui, en aquesta plaça, ressonen encara les paraules dels espectaculars i originals pregoners de l'any passat, en Gentil i la Flordeneu, els gegants de Sant Just i personatges de llegenda, protagonistes de Canigó, l'obra més ambiciosa i representativa de Jacint Verdaguer, el gegant de la literatura catalana.

Ja que no es tracta pas de tornar-los a demanar que prenguin vida i que ens parlin, deixeu-me explicar d'on surten aquests dos amants, quin és el seu origen, perquè crec que és un bon pont entre els pregoners de l'any passat, la Colla Geganterera, i la SEAS que, com que aquest 2014 fem 80 i 50 anys, un doble aniversari –poca broma–!, ens han demanat que ens n'encarreguem. M'he de posar –però us prometo que serà breu– el barret de professora de literatura, que molts ja coneixeu prou bé.

Gentil i Flordeneu són actors rellevants de l'obra, però Canigó és un poema èpic que narra els orígens llegendaris de Catalunya, escrit per Jacint Verdaguer, personalitat cabdal i molt popular del segle XIX i un literat excels, que dona nom –justament– a aquesta plaça. Uns orígens que ens traslladen al segle XI, als Pirineus. Com a bon romàntic, Verdaguer, molt interessat en la descoberta dels països, va recórrer de cap a cap la serralada, va trescar per tots els seus racons, va ascendir

Lectura del pregó al balcó de l'Ajuntament a càrrec de Romi Porredon. Foto de Lluís Ramban.

tots els cims i va acabar enamorant-se d'aquells esplèndids paratges (com tots nosaltres, els que som de la SEAS). Verdaguer vol ser fidel i rigorós amb el paisatge que li ha de servir per a recuperar el passat històric gloriós del nostre territori i, al mateix temps, aconseguir de crear el mite del naixement de Catalunya. I és així com el Canigó passa a ser la muntanya mítica dels nostres fonaments.

El popular mossèn Cinto, si visqués avui dia, seria soci de la SEAS. No rigueu, no. Va ser un excursionista de soca-rel, es va fer membre de l'Associació Catalanista d'Excursions Científiques el mateix any de la seva fundació, el 1876, entitat de la qual, catorze anys més tard, en va sortir el Centre Excursionista de Catalunya, que avui per avui és un referent de civisme per tot el món muntanyenc. Perquè Verdaguer, com a bon coneixedor del territori, estimava la terra.

L'excursionisme ha fet del nostre petit país una terra singular: qui més, qui menys, els catalans coneixem la nostra

Un bon grup de companys de la SEAS van arribar al plegó amb l'antic autocar del Josep Roig. Foto de Lluís Ramban.

geografia, i, coneixent la terra, l'estimem. I amb aquest propòsit mateix va néixer la SEAS el 29 de setembre de 1934: es tractava de donar a conèixer el territori i la seva gent, d'estimar-ne tots els racons i, per descomptat, la seva cultura. Tingueu-ho ben clar: l'excursionisme és una eina que ens vam inventar els catalans per a poder tenir el nostre petit país dins del cap i, d'aquesta manera, també dins del cor. Bé, i a les cames, és clar.

La història de la SEAS transcorre paral·lela als alts i baixos de la crònica del nostre país. Es funda l'any 1934 durant la Segona República, impulsada pel president de l'Ateneu, Pere Pruna Gascón. Sant Just l'acull amb entusiasme i, durant dos anys, l'activitat excursionista és frenètica i entusiasta. Però... què us he de dir? El 1936 comença la Guerra Civil i, com gairebé tot el que respirava catalanisme, la SEAS desapareix. Us diré més, encara: en ple franquisme, l'any 1948, la SEAS es

converteix en Sección de Montañismo y Esquí del Ateneo de San Justo Desvern, nom que acaba simplificat amb Club Alpino Ateneo. En fi... val més no entrar-hi.

A finals dels anys 50, la Parròquia proposa d'organitzar l'Agrupament Escolta, però la cosa acaba com el rosari de l'Aurora, amb els escoltes enfrontats amb el senyor rector. Així que, el 1962, l'Agrupament es dissol. I ara, per què us explico això, oi, deueu pensar? Oh! És que la Història tendeix a repetir-se... ja ho veureu, ja! El cas és que el grup de llobatons (de daines, encara no se'n permetien aleshores) que havien començat a apreciar el gust de fer excursions i de gaudir de la natura, de sobte, es queda sense la possibilitat de fer-ne. I vet aquí que la majoria d'aquells minyons són els qui acabaran formant la base de la futura SEAS.

Ara situeu-vos: anys 60. Canvis econòmics, primera oposició a la dictadura,

ànsies de llibertat, noves perspectives... Això també arriba a l'Ateneu. En Rafel Malaret, el nou president que contribueix en gran manera a la revifada cultural de l'entitat, el 19 de gener de 1964, convoca una reunió d'antics membres de la SEAS on hi fa cap en Fulgenci Baños que hi proposa de reactivar la Secció Excursionista. I si el Fulgenci tenia una cosa clara és que calia "fer país". I tant! La mateixa idea de Verdaguer, recordeu? L'home que va recórrer tot el Pirineu per a escriure Canigó i teixir una llegenda que té, com a protagonistes, en Gentil i la Flordeneu. Sí? Doncs ja ho tenim! Des d'aquell 1964, la SEAS comença el camí adelerat i ininterromput que arriba, 50 anys després, fins on som avui, en aquesta plaça -que es diu com es diu- i on celebrem els 80 i els 50 de la Secció Excursionista de l'Ateneu Sant-justenc. Des de llavors, la SEAS ha estat i és un lloc de formació democràtica, un refugi per a compartir i conrear l'amistat, un racó amb consciència de país, inequívocament català. En definitiva, un espai d'aprenentatge i de creixement personal que ha perdurat fins ara mateix.

I podria acabar-ho aquí i deixar que ens aplaudíssiu, però no ho faré. I què us puc dir més de la nostra secció? Si la coneixeu, tots, la SEAS!! Ep, i qui encara no la coneixeu, que sàpiga que té les portes ben obertes, perquè per la muntanya, per Sant Just i per Catalunya sempre ens trobareu a punt.

[murmuri de veus diverses] -"Escolta, l'Agrupament Escolta entrarà a la SEAS?" -"Sí!" -"No, a l'Ateneu!" -"No està clar..." -"Tot depèn de l'Ajuntament!" -"No, no, depèn de la SEAS, que no ho veu clar" -"A l'Ateneu, li aniria bé" -"I als escoltes!" -"I l'alcalde, què hi diu?"...

Vinga, prou! Que estic intentant acabar el pregó!

Mireu, avui el principal escull de la SEAS és que no tenim socis joves. L'any 1969, el 92% dels nostres socis tenia 18 anys. Avui, la mitjana d'edat sobrepassa els 60. I prou que se n'han fet d'intents per obrir grups de gent jove, no us penseu. Molts potser ja ni recordeu que l'any 1997 es va oferir al grup d'Esplai Ara Mateix la possibilitat d'acollir-los dins la SEAS. I, vet aquí que, ara, és l'Agrupament Escolta Martin Luther King qui té problemes d'ubicació. Tots sabem que batega un projecte d'ampliació de l'Ateneu que s'està negociant amb l'Ajuntament i amb els mateixos escoltes, amb la possibilitat que s'integrin dins de l'entitat. I d'aquí vénen els murmuris que hem sentit...

No us deia que la història es repeteix? L'any 1964 molts dels llobatons de l'Agrupament Escolta dissolt van ser la base de la refundació de la SEAS, aquest 2014 també podria ser gloriós en aquest sentit: l'Ateneu i de retruc la SEAS es rejuvenirien de cop amb els nens, xavals i pares que podrien entrar-hi. Nous llobatons... i, evidentment, ara sí, acompanyats de daines! I de castors, i de llúdrigues, i de rangers, i noies guia, i pioners, i caravel·les...

Tant de bo que, un dia, acabem fent, tots plegats, caminades populars, matinals, excursions literàries, marxas de la Regularitat, Sopars de Lluna Plena, articles al Butlletí i assistint als interessants cicles temàtics de conferències!!

Visca la SEAS!!

I visca la Festa Major de Sant Just!!

Ep, i avui més que mai, visca Catalunya!!!

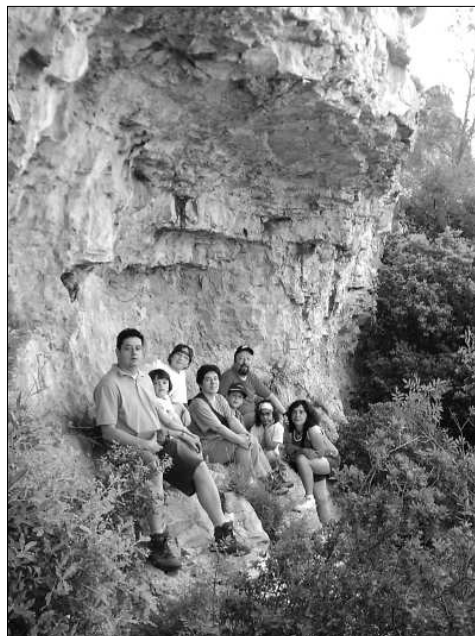
LES PINTURES RUPESTRES DE VALLDECERVES

Francesc Riera Prenafeta

El maig del 2004, les famílies Ochoa-Torra, Poll-Barrera i Riera-Romea, vàrem realitzar una sortida a la recerca de les pintures rupestres de la Roca Roja o de Valldecerves. Avui en dia si cerqueu per internet hi trobareu força informació, però aleshores n'hi havia molt poca, tot i així després de mig matí de muntanya amunt i avall, vàrem localitzar l'abric on es troben, i un cop allí, la recerca dels animalons pintats es va convertir en un joc per a petits i grans.

Ara, deu anys més tard, he tornat amb les amigues Mercè i Montse García, i els companys Ricard García i Xavier Montón. Val a dir, que el paisatge forestal que ens envolta no ha canviat gens, en canvi l'agrícola sí que ho ha fet, i on el 2004 hi havia un camp de blat, ara hi trobem una vinya nova amb els ceps arrencats i entrelligats amb filades de filferro; també ha aparegut un corriol que ens menarà al peu de la cinglera, i una vegada aquí, cap amunt, per un camí no senyalitzat, però que s'intueix, passarem per un primer abric de roca que deixarem per anar una mica més amunt, i quan veiem les restes d'un mur de pedra, ja hi haurem arribat.

A la part superior de la primera concavitat tenim la figura més coneguda i emblemàtica del conjunt; es tracta de la silueta en color vermellós d'un boc, en posició estàtica amb les potes entreber-

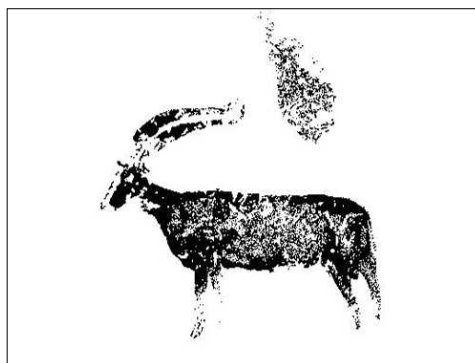

Durant la visita feta el 2004. Les fotos són de l'autor.

tes, coll curt, cos allargat, i cornamenta prou visible; mida entre 9 i 10 cm, d'estil naturalista-estilitzat, podria pertànyer al període comprès entre l'Epipaleolític i el Bronze Antic (entre 10.000 i 3.500 anys enrere). Seguim cap a la nostra dreta — mirant la paret—, i pràcticament tocant el sostre del segon abric podem veure un altre boc, aquest, encara que una mica més gran (13 cm), és de traç molt més esquemàtic que l'anterior, i a més queda parcialment desfigurat per la pigmentació fosca dels fongs que cobreixen part del replom calcari on es troba; cronològicament seria més «recent» que l'anterior, i estariem parlant del Neolític - Edat de Ferro (6.500 - 3.000 anys enrere).

Figura d'un boc.

Esquema de la figura.

Aquestes dues són les pintures més visibles, tot i que a l'indret n'hi ha catalogades un total de nou, la majoria traces i restes indefinibles, entre les quals una d'elles podria tractar-se d'una cérvola, i una altra potser correspondria a la petita figura d'un arquer.

Les pintures es localitzen dins el terme municipal de la Llacuna (Anoia), al peu del cingle anomenat Roca Roja, prop ja del veí terme de Querol, i foren descobertes l'any 1982 pel senyor Francesc Navarro Ferré. L'any 1984 s'inclogueren dins l'Inventari del Patrimoni Arqueològic de Catalunya, i l'any 1998 dins l'àmbit de l'Art Rupestre de l'Arc Mediterrani Ibèric entraren en la declaració del Patrimoni de la Humanitat per la UNESCO. La seva importància rau en el fet que es tracta potser de l'exponent més septentrional de l'anomenat «Art Llevantí». Malgrat això, no disposen de cap mena de protecció, i estan exposades a la degradació ambiental, i encara pitjor, a les bretolades, com ha succeït amb les figures de la propera cova de Segarulls a Olèrdola, on alguna

gentussa s'ha dedicat impunement a colpejar-les.

Per arribar-hi agafarem la carretera C-37 en el sentit d'Igualada al Pont d'Armentera, i un cop entrat a l'Alt Camp, estarem atents a una pista de terra que surt a mà dreta pocs metres després d'haver passat la fita del quilòmetre 44, on agafem la pista uns 800 m fins arribar davant la magnífica masia de Valldecerves, on deixarem el vehicle, i a peu, vorejant la vinya, ens dirigirem cap al tall obert pel torrent de les Comelles a la cinglera d'Ancosa. Un cop arribats al bosc, el corriol que abans hem esmentat ens portarà a les parets de la Roca Roja a la nostra esquerra.

Bibliografia recomanada

SARRIA BOSCOVICH, ELISA. *Roca Roja. Inventari del Patrimoni Arqueològic de Catalunya. Corpus de pintures rupestres*. Volum II, fasc. 2. Generalitat de Catalunya. Direcció General del Patrimoni Cultural. Barcelona, 1994.

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió de l'1 de setembre de 2014

— Altes i baixes: cap

— Es comenta que la possible vinguda dels escoltes a l'Ateneu s'ajorna a causa de les dificultats actuals per aconseguir una subvenció suficient que permeti fer les obres d'ampliació de l'Ateneu.

— La sortida de Veterans del juliol va ser al pic de Pavots i al refugi Àngel Orús, i no va fer massa bon temps. Hi van anar 38 companys. Les altres dues activitats de juliol han anat força bé. Al Sopar de Lluna Plena hi van participar 55 companys i a l'excursió al Comapedrosa (Andorra), 43.

— En Bernat Macià presenta uns gràfics sobre els resultats de l'enquesta feta als assistents a les cinc sessions d'audiovisuals que van acabar al juliol. Van contestar-la 25 companys, la mitjana d'edat dels quals era de 57 anys, i la valoració que van fer va ser bona, cosa que anima a organitzar una nova edició.

— A causa dels actes addicionals programats per al sopar de motxilla del 20 de setembre (reconeixement per als socis que facin 50 anys, amb unes noves medalles, i actuació de Joan Faneca sobre la represa de la SEAS de l'any 1964 que commemorem), enguany avancem el sopar a les 20.30 h.

— S'ha fet un canvi en la ubicació dels mapes agrupant-los en un espai més gran que permeti una millor distribució.

Reunió del 6 d'octubre de 2014

— Altes: Marta Serna Roman (1128)

— Baixes: Josep Cárdenas (838)

— Es decideix adherir-se a la campanya de recollida de firmes per evitar que

vagin a la presó sis persones que han lluitat per defensar la serra de Collserola i denunciar l'especulació urbanística del Pla Caufec.

— La 19a Caminada es va anul·lar abans de posar-se en marxa a causa de la tempesta que una mica abans es va produir en considerar que reduiria dràsticament el nombre de participants, fet que es va donar perquè a l'hora d'iniciar-la només es van presentar una vintena de persones.

— S'ha rebut la donació del Joan Portes del llibre *Pedraforca. Indret mític. Guia d'escalades*, en el qual ell hi ha participat.

— Al Sopar de Motxilla hi van assistir 123 persones i va anar força bé, incloent l'enginyosa actuació del Joan Faneca i el reconeixement dels socis que complien 50 i 25 anys de soci.

US DESITGEM UNES BONES FESTES

El Pessebre de la SEAS de 2014, fet per Joan Gómez, serà col·locat al cim de la Tossa del Pas dels Lladres (2.662 m), situat a la Terra Alta.

BUTLLETÍ DE LA SEAS. ANY 80. No. 315

Taula de redacció — Leonci Canals, Daniel Cardona, Ferran de la Fuente,
Maria Garcia, Jordi Gironès i Agustí Revilla.
Autoedició — Jordi Gironès
Tramesa — Elisabeth Bart
Disseny — Toni Royo
Correcció de textos — Servei Local de Català de Sant Just Desvern
Impressió — NB Comunicacions, S.C.C.L.

ÍNDEX

- Portada** — Reconeixement als companys que han fet 50 anys de socis. Foto de Leonci Canals
02 — Calendari
03 — 50 anys de la represa de la SEAS, per Joaquim Carbonell
04 — Matinal a Montserrat 2014, per Marta Pagès
06 — Sopar de Motxilla i Concurs Fotogràfic 2014
10 — Pregó de la SEAS per a la Festa Major, per Romi Porredon
13 — Les pintures rupestres de Valdecerveres, per Francesc Riera
15 — Informació de la SEAS

*Ara fa 15 anys de la primera Sortida al Pirineu que es fa cada mes de juliol.
Aquest any al Comapedrosa. Foto de Teresa Reverter.*

SEAS, entitat esportiva núm. A01824

Butlletí de la SEAS

Núm.315 Novembre/Desembre 2014